



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N.T.**,
státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem 735 64 Havířov – Dolní Suchá, Na Kopci 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2019 č. j. OAM-623/ZA-ZA11-P16-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal porušení ust. § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy a dále uvedl konkrétní ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit. Namítal, že žalovaný nesprávně posoudil skutkové okolnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, má za to, že jeho problémy s kriminálními živly lze kvalifikovat jako nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovanému vytkl, že si neobstaral žádné relevantní informace o tom, zda by mu byla poskytnuta pomoc ze strany příslušných státních orgánů, rovněž žalovaný nepostavil najisto, že v případě jeho návratu nedojde k opakování prožitého pronásledování. Poznamenal, že z jeho výpovědi je přitom zcela zřejmé, že byl vystaven přímým hrozbám ze strany kriminálních živlů. Uvedl, že má proto odůvodněný strach z budoucího pronásledování na základě předchozí násilné skutečnosti. Zdůraznil, že ohledně odůvodněného strachu z budoucího pronásledování není potřeba prokázat, že situace možná vyústí v perzekuci. Je dostatečné, když se perzekuce jeví jako odůvodněně možná. Žalobce vyslovil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V případě nuceného vycestování zpět do Kazachstánu by musel čelit riziku napadení kriminálními živly, kteří mu vyhrožovali a vydírali jej. Obává se proto o svoje zdraví a život. V daných souvislostech odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 50/2003-89, č. j. 5 Azs 12/2012-47.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. V případě žalobce absentují důvody k udělení doplňkové ochrany ve smyslu vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že žalobce neměl žádné problémy ve vlasti z azylově relevantních důvodů. Poznamenal, že v souvislosti s údajným vyhrožováním ze strany neznámých soukromých osob se žalobce neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné orgány své vlasti. Žádná objektivní skutečnost žalobci nebránila požádat o pomoc, např. policii. Vysvětlení žalobce, proč se neobrátil na státní orgány nebo policii, tedy prohlášení, že mu řekli, že se nemá obracet na policii, protože místo nich stejně přijdou jiní a on z toho třeba nevyvázne živý, nelze považovat za objektivní skutečnost bránící mu ve využití všech institutů ochrany ze strany kazašských státních orgánů. Žalobce problémy či obavy ve vlasti žádným způsobem zjevně neřešil a rozhodl se vycestovat ze země. Žalovaný poukázal na to, že institut azylu – doplňkové ochrany je opodstatněn vždy právě až v okamžiky, kdy cizinci nemůže poskytnout ochranu vlastní stát a břemeno tvrzení o nedostupnosti či nedostatečnosti ochrany v zemi původu tudíž leží na straně žadatele, tím spíše v situaci, kdy politický systém dává žalobci v zemi původu možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyvráceny. Reálné nebezpečí vážné újmy žalobci nehrozí a výtky žalobce, že žalovaný najisto nepostavil, že v jeho případě k opakování prožitého pronásledování nedojde, není možno považovat za opodstatněné. K udělení doplňkové ochrany totiž nestačí pouhý subjektivní názor žalobce, že v případě návratu mu hrozí

činy ze strany soukromých osob. Tyto obavy musejí být podloženy skutečným nebezpečím vážné újmy v podobě ohrožení lidského života, integrity, důstojnosti za asistence státu, což v případě žalobce nenastalo a taktéž nebylo prokázáno, že by žalobce nemohl využít pomoci u státních orgánů. Žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Azs 324/2016, podle něhož k tvrzením žadatelů o mezinárodní ochranu ohledně fungování státních orgánů, korupce a neefektivní justice v zemi, se vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně se závěrem, že se o azylově relevantní důvod nejedná, konec citace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 206/2005-59, usnesení č. j. 2 Azs 184/2016-50).

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení nevyjádřil.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 16. 7. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobce kromě jiného uvedl, že je státním občanem Kazachstánu, není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažoval. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že má problémy s kriminálními živly. Pronajal si stanici technického servisu, kde prodával a měnil oleje do aut. Přijeli za ním neznámí muži, kteří si nechali vyměnit olej v autě a nezaplatili mu za práci. On je požádal o platbu, načež mu odpověděli, že to pro ně bude dělat zadarmo, aby tam mohl normálně pracovat, resp., že mu budou dělat ochranu a on jim za to bude poskytovat práci zdarma, bylo mu vyhrožováno. Dotyční zdůrazňovali, aby se neobracel na policii. V podrobnostech krajský soud odkazuje na zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedená v napadeném rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu.
6. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu, konkrétně Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, Informace MZV ČR č. j. 107319/2017-LPTP, ze dne 17. 7. 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, ze dne 18. 1. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018, ze dne 22. 2. 2018 a Zpráva MZV USA o Dodržování lidských práv v roce 2017, ze dne 20. 4. 2018.
7. Dne 17. 1. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se nechtěl s obsahem podkladů seznámit, ani vyjádřit se k nim, nenavrhoval ani další podklady pro rozhodnutí, nevyjádřil se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a neuváděl ani žádné další skutečnosti nebo nové informace.

8. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Kazachstánu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání napadeného rozhodnutí.
9. K žalobní námitce ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvádí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona dle odst. 2 písm. b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuální situaci žalobce na základě jeho tvrzení, které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Za skutkového stavu, jak byl zjištěn správním orgánem, nelze dospět k závěru, že by státní orgány v Kazachstánu nebyly schopny poskytnout mu ochranu před způsobením vážné újmy soukromými osobami. K tomu lze také odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008-62, v němž soud konstatoval, že pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (či nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně žadatele, konec citace. V případě Kazachstánu, jak plyne ze zjištění správního orgánu, se ovšem nejedná o zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Žalobce ovšem žádnou aktivitu vůči policejní služebně či oddělení prokuratury vůbec nevyvinul a okamžitě opustil svou vlast. Z toho však nelze bez dalšího usuzovat, že státní orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Odkázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat reálně dostupné prostředky ochrany, konec citace. Žalovaný závěry, které jej vedly k rozhodnutí o neudělení azylu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu podrobným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil na str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí. S těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech proto na ně odkazuje.
10. Z výše uvedených důvodů soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně